

MANTANA 11

Měsíčník pro individua a individuality

Vydává Horoklub Chomutov

Ročník 13, číslo 11

Listopad 2010

ÚVODNÍK

Poslední slanění Horoklubu Chomutov je za námi. Tak trochu si připadám, jak po obědě. Stejně, jak se celý rok těším na slanění, tak je i oběd pro mě

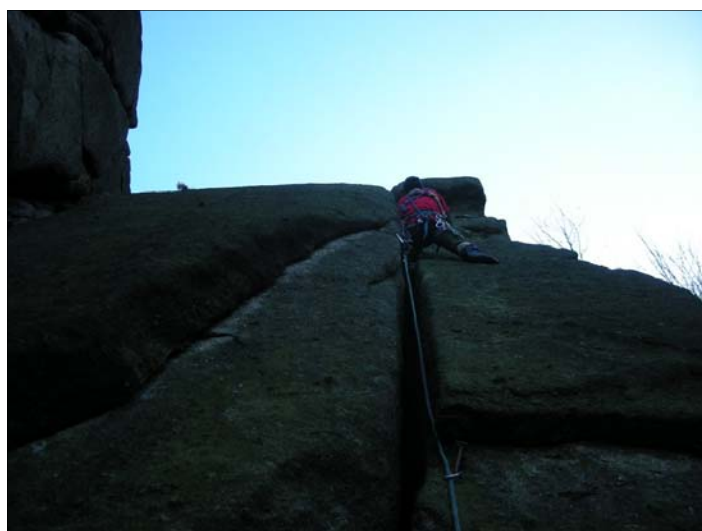
vysoce očekávanou událostí každý den. Cítím se poměrně nasycen, šéfkuchař Broněk se svými pomocníky připravili chutné pokrmy v podobě pěkných soutěžek, pěkně jsem si zazpíval, jak v pátek při Svinčově kytáře a jiných hudebních nástrojích, tak zatancoval v sobotu při tradičních koncertech kapel River Band a Album. Myslím, že všichni spolustolovníci účastníci se slanění můžou být spokojeni a ti, co nepřišli, snad budou navnazení pro příští akci. Nicméně každému obědu přísluší moučník a ten se nabízí v podobě posledních slanění jiných horolezeckých klubů. Setkáme se zde se svými kamarády, nebo se seznámíme. Předáme si nové poznatky v oblasti horolezecké, trochu se podružíme a ožereme. Nuže, nahlídněte ještě do jídelního lístku, určitě nebudete zklamáni. Nejbližší se nabízí uzavření sezóny HOSPULu dne 4. 12. 2010 v Tisé.

Blahouš Smrtihlav

Jizerské hory a jiné radovánky

23.-24.10.2010

Blahouš Kluc

„Tak to je hustý“. Tápu po bytě a snažím se po včerejším večírku co nejdříve vystřízlivět. Za chvíli už volá Letoš, že čeká před domem. Nasednu do auta a pospícháme do Ústí pro „toho“ Páju. Po 08.00 hod. ho nabíráme a pokračujeme dál směrem do Jizerek. Těším se těším. Kolem 10.00 hod. se setkáváme na parkovišti v Bůh ví jaké vsi s Bédou z Prahy a jeho spolulezkyní Luckou přejmenovanou na Báru. Pospícháme někam do kopců po zelené stezce a snažíme se najít Divou Máru. Sluníčko osvětluje kopce, ale nějak se vyhýbá naší stezce. To nám však neubírá na náladě. Vyjdeme na hřeben v domnění, že se jedná o nejlepší cestu a já, jako jediný nadšený turista, jsem všemi odsuzován. Ostatní se jen klepou na krásné polezení. Míjíme Hřebínek a dále se napojujeme na červenou turistickou – Točná, Pod ptačími kupami až zastavujeme u vyhlídky Krásná Máří, odkud klesáme do lesa na zastíněnou stranu kopce. O stezce si člověk může nechat jen zdát.

Prodíráme se všelijakým porostem, kloužeme po mokré až zasněžené trávě a vypichujeme si oči rozbujněnými větvemi stromů. Nakonec nacházíme oku lahodící skalní útvar Malou a Divou Máří, kde se nachází krásné linie, nicméně díky mokrému mechu těžko přelezitelné. Letoš se pustí do spáry široké tak na stehno, ale po několika metrech se vrací, neboť si připadá jak na bruslích. Běda s Bárrou přelézají Normálku, a pak zdolávají další cesty. Pavel si přelézá lehčí cesty sólo. Letoš se rozhoduje pro Jeskynní cestu V, která se skládá z komínu, ten se rozšiřuje, až lezec v exponované pozici pod vrcholem stojí v širokém rozporu. Poté se přilepí do sokolíku a vybrouzdá mechovištěm na vrchol. Parták cestu přelézá s přehledem, ale já trpím, pláču a naříkám. Nohy nedám snad týden k sobě. Pak vylézá ještě Pavel. Nevím, čím to, ale mě přechází chuť na další dobývání vrcholů. Pavel se pokusí přelézt Kouzelný botičky VIIb, ale u prvního kruhu si mokrý mech vybírá svou daň a Pája cestu ve jménu zdraví raději vzdává. Pak Pája, Letoš a Bára překonávají ještě krásnou linii ve východní stěně. Jsme všichni vymrzlí a těšíme se do hospody. Vracíme se stejnou cestou a narážíme na balvan Vajíčko, který všichni přeskáčíme. Začíná se

stmívat, a tak utíkáme do údolí. Cestou je srandy kopec.

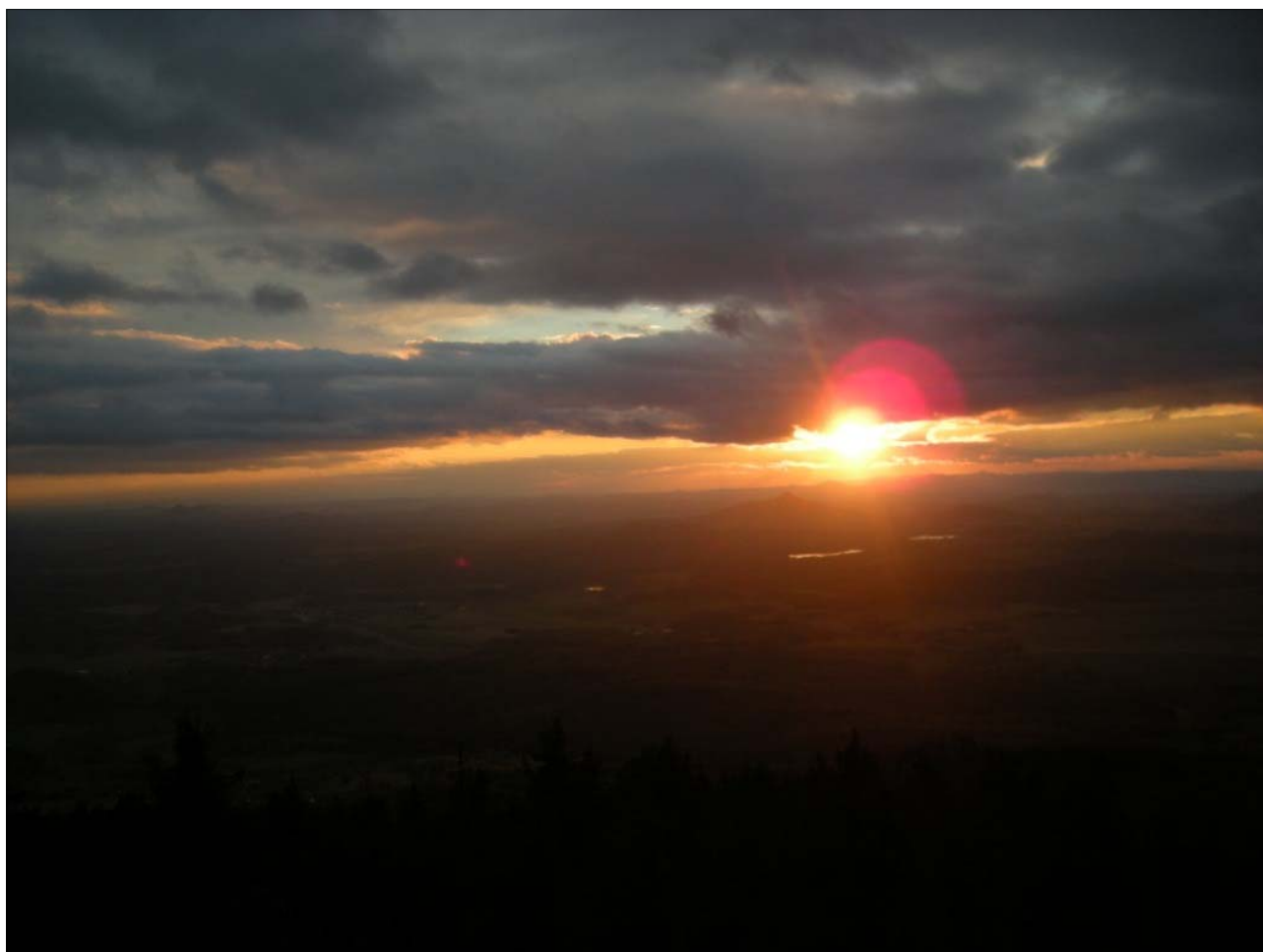
Překrámejeme a vyrazíme do knajpy ke Kozovi. V hospodě je už několik rozjetých večírků a každý ho prožívá po svém. Já se dnes držím při zemi a cucám nealko. Kluci ale chlastu nic nedarují. „Báře a Lucce“ připravujeme tak inteligentní zábavu, že na to asi jedna nebo druhá nezapomene. Pražáci kolem půlnoci zdrhají někam spát a já je po chvíli následuju. Ulehám pod stříšku ke králíkům. Po chvíli se mi do spacáku vnucuje nějaký klučina, tak ho rychle vracím na zem a pak usínám. Na chvíli mě probudí déšť. Ráno nás Letoš vytahuje ze spacáku. Je chmurno a nikomu z nás se do kopců nechce. Pavel nadhazuje, že pro tohle počasí je ideální Pantheon. Já jsem pro, a protože Letošák je rád, že je rád, tak se nebrání. Pražáci sice mají auto na parkovišti, ale jsou nenalezitelní a nedostupní. Dojíždíme ke krásným písčovým útvarům k „Pantáku“ na Malou skálu, na kterém se nachází zámek Vranov. Jsme zde první, a tak Pája představuje krásné linie. Začínáme na Květinové stěně VIIb. Materiál velice dobře tře a drží. Lezení se stává radostí, i když je poměrně zima. Poté se zde hromadí jiní lezci, a tak Pája leze Labyrint VIIIc. To není nic pro mě. Pája pokračuje v cestě Návrat VIIIa a my s Letošem bez pádu za ním. Vyrostl mi hřebínek, a tak se vydávám na krásné putování po hraně s názvem E55 VIIb. Jednou si odšlápnu do vedlejší cesty a v konečné fázi lezu trochu křečovitě, ale mé nadšení z přečtené cesty nezná mezí. Pavel po hlavě vlítne do šílenosti jménem Maestro IXb, přičemž nadává, že mu mrznou prsty, ale cestu přelézá celkem elegantně. Vznesu přání, že bych se rád vydával na nějaké těžší cestě. Pavel vytáhne Pantheonskou

krásku VIIIb, kde ve dvou místech z odsednutí vymyslím kroky, ale ruce mám na prasknutí a nadšení mi teče z uší. Letoš tedy neodolá a cestu přelézá taky.

Když v blízké staročeské hospůdce jíme segedín a borůvkové knedlíky, tak to považuju za chutnou tečku za lezeckým víkendem. To bych ale nesměl být v partě s klukama. Cestou domů se odkláníme od trasy a vyjíždíme Ještěd u Liberce, kde se v bezprostřední blízkosti vrcholu nachází věžička Krejčík, která je z jakéhosi kluzkého materiálu, asi křemene a řádně pokrytá mokrým mechem, až mi přechází zrak. Kluci berou lezečky, snaží se překonat Náhorní spáru V a já se kochám výhledy. Za půl hodiny jdou pro lano. Nakonec vítězí svaly a stojí oba na vrcholu. To je radosti a já už klepu kosu. Na jednu slunce zapadá a nám se nabízí nádherná krajina zahalena do rezavého závoje. Pak už konečně vyrážíme, Pavla vyhazujeme zase v Ústí a pokračujeme do Chomutova, kde čeká teplo domova. My si ale žijeme, hurá!

Blahouš Smrtihlav

Pietramurata, odkud nastupujeme na předskalí Monte Casale. Cestu k nástupu již máme zmáklou z minula, takže ani nebloudíme. Po feratě stoupáme zhruba do pětiny stěny, kde máme odbočit doprava pod nástup cesty Chobin, kterou jsem pro dnešní den vybral. Kluci jdou napřed, že na mě počkají u nástupu. A opravdu se po chvíli zastavují pod věžičkou, okolo které vede linie nýtů. Podle nákresu by měly vést nýty vlevo od věžičky, tady jsou ale vpravo. Posílám Martina na průzkum do leva, ale nic tam prý nevede, tak do cesty nastupujeme. První délka má být za 5c a je to o něco těž-

Na podzimní soustředění jezdíme každoročně koncem října, kdy mají děti prázdniny. Zatímco u nás již bývá sychravý podzim, v Itálii se touto dobou obvykle vyhříváme v tričkách na sluníčku. Letos nám ale počasí dokazuje, že všechno může být jinak, což potvrzuje předpověď, kterou si před odjezdem stahují z internetu. Noční teploty mají klesat k nule a v poledne prý vystoupí maximálně na 15°C. Doporučuji tedy dětem přibalit i teplé oblečení a v úterý večer vyrazíme zjistit skutečnost. Časně ráno přijíždíme pod Sluneční plotny a teploměr ukazuje venkovní teplotu 3°C. Po noci, strávené v autě, rychle vybalujeme karimatky a spacáky a jdeme se aspoň na chvíli vyspat pod hvězdné nebe. Ráno nás budí světlo a provoz na blízké silnici. Okolní kopce jsou ozářené sluncem a na vrších krásně zasněžené. Dole je ale ještě stín a pěkná kosa. Zřejmě tady dost přšelo, protože u silnice jsou kaluže vody a na mnoha místech na plotnách je mokro. Nasekáme do auta a jedeme se ubytovat do kempu v Pietramurata. Na vstupní bráně ale visí cedule, že je kemp zavřený až do března kvůli rekonstrukci koupelen. To je tedy situace. A my se tak těšili na večery ve společenské místnosti. Vracíme se tedy zpět na parkoviště, kde tuto novinu sdělujeme osazenstvu druhého auta. Domlouváme se na přesunu pod Muro Meridiani. U cesty přebalujeme věci, Broněk s holkama, Tommym a Honzou tu zůstávají, já jedu s ostatními zpět do

šší, nad věžičkou má být 6a a je to pěkný nářez, navíc docela lámavé. Moc se mi to nezdá, ale třeba jsem jen utahaný z cesty. Dobírám Matesa a nastupuji do druhé délky. Mělo by to být 5c a 6b, ale zase to neseď. Pořád je to lámavé a vůbec se mi to nelíbí. Raději slaňuji dolů a totéž doporučuji i Martinovi a Tomovi, kteří mezitím dolezli na první štand. Slunce už se schovalo za hřeben a ve stínu je docela kosa. Mates se jde podívat více doleva a po chvíli hlásí, že tu je další věžička a vlevo od ní naše cesta. Minuli jsme to opravdu jen o kousek, ale na výstup už je hodně hodin, tak to balíme a vracíme se zpět k autu. Přejíždíme k jezeru, kde je ještě sluníčko a vaří-

me zde jídlo. Po chvíli volá Broněk, že ZOO kemp v Arcu je otevřený, teplá voda teče a ceny jsou příznivé. Balíme tedy věci a jedeme za nima. Stany stavíme hned vedle umývárny a ze sušárny si děláme společenskou místnost, kde vaříme, klábosíme a večer hrajeme hry.

Ráno je opět kosa, tak nikam nespěcháme. Po snídani přejíždíme všichni pod Sluneční plotny, kde dnes budeme lézt. Z parkoviště to vypadá, že naše linie je suchá. Jdu opět s klukama pod nástup, tentokrát na jisto, protože na skále je název cesty Quadrifoglio napsán. První dvě délky jsou zahřívací, mají klasifikaci 6b, pak následuje jedno 6a, ale dolez ke štandu mi přijde pěkně tvrdý. Následuje klíčová délka za 6c, ale na skále je nějaký lišejník, který děsně klouže, takže musím dvakrát použít nýt stylem A0. Zbývající délky už jsou opět do 6b, takže se dají vylézt bez větších problémů čistě. Desátá délka končí na polici, odkud slaňujeme dolů. Martin s Tomem to řeší stejně jako my a doráží chvíli po nás. Broňkova skupina lezla v levé části, kde jsou kratší cesty a Týna s Nicol si dokonce vylezli jednu z nich samostatně.

Na pátek jsem vybral sedmidélkovou cestu Nikotina za 6c+, kterou mi doporučila Hanka. Parkujeme u motokrosové dráhy a přes golfové

hřiště si zkracujeme cestu k nástupu. Pod stěnou je to docela zarostlé a u nástupu je úplně jiný nápis. Ale podle nákresu to sedí. Jdu to opět zkusit, maximálně zase slaníme. První délka je opět zahřívací, šikmá spárka za 6b+. Docela mi sedla a postup dál také vypadá dobře, tak dobírám Honzu. S batohem to má mnohem těžší. Pak následují dvě odpočinkové délky za 5c a 6a+, kde se můžeme vydýchat. Klíčová délka má dvě pasáže, v první polovině je to silový traverz za 6b+, za kterým je nejtěžší místo cesty – šikmá spára přes převis za 6c+. Chvíli mi trvá, než vymyslím, jak na ní vyžrát. Další 6b je opět celkem v pohodě, ale závěrečné 6c je naopak pěkný nářez. Nakonec to sice jde, jen je nutné najít schované chyty. Na vrcholové polici si dáváme svačtinu a čekáme na Martina s Tomem. Klíčovou délku Martin přelézá na OS, ale v závěrečném 6c hází tlamu a také to musí vymyslet. Slaňujeme dolů, balíme věci a vracíme se zpět k autu a pak do kempu. Večer to jdeme oslavit do Pizzerie, kde se potkáváme s Pájou a ústeckou bandou. Broněk s dámskou sekcí si dnes užíval lezení na vysluněných plotnách v Baone.

Sobota má být posledním hezkým dnem, tak si jdeme ještě zalézt. Broněk jede opět do Baone, zatímco mi volíme Muro Meridiani. Na rozlezení si dávám s Matesem a Tommym třídélkovou cestu New Entry za 6a+, ale zadarmo rozhodně není. Pak nastupuji s Martinem do pětidélkové cesty La fate ignoranti, kterou mi pro změnu doporučili Štěpán s Pájou. První délku za 6a+ si dává Martin, na mě vychází druhá za 6b. Třetí délka má být lehký traverz za 6a+, ale Martin v tom pěkně bojuje. Já to lezu nad nýty a je to v pohodě, akorát musím vycvakávat u kotníků, někdo to vynítoval úplně nesmyslně nízko. Následuje klíčová délka, začátek vhloubením za 6b, následovaný traverzem za 6c. Už to vypadalo, že

z toho vypadnu, ale nakonec nacházím klíčovou díru na nohu a přelézám to na OS. Martin na druhém konci docela bojuje, ale také to dává bez pádu. Závěrečná délka za 6a+ nás vyvádí na vrcholovou polici. Podle průvodce se odtud schází, tak balíme věci a vyrážíme na hřeben. Chvilí sestupujeme suťoviskem, ale pak se nám ztrácí mužící a stále více nás to táhne doleva do Sarche. Nechce se mi to celé obcházet, tak se vracíme zpět, první délku slaňujeme za strom a pak už ze štanďu až na zem. Až při slanění je vidět, jaký je to převis. Při sestupu potkáváme Páju, který byl lézt v sektoru La Panoramica. Jedeme nakoupit potraviny do Sarche a lezecký materiál do Arca, abychom mohli ráno rovnou vyrazit domů. Pro jistotu balíme i některé stany, protože v noci má začít pršet. Je skoro až neuvěřitelné, jak ta předpověď vychází, celou noc prší a prší. Ráno balíme věci do aut a vyrážíme zpět k domovu, kam dorážíme v šest večer.

Ačkoliv bylo letos poměrně chladno, přesto nám počasí celkem přálo, takže jsme mohli lézt každý den. A kvůli tomu přeci do Arca jezdíme nebo snad ne?

Tak ahoj zase za rok

Jířa

Akce se zúčastnili: Jířa, Broněk, Šiška a Broník (Bandasky), Mates Šťastný, Martin Jech, Tom Hyksa, Týna Švambergová, Nicol Wicherová, Tommy Jindra a Honza Unger

Never more!

Broněk Bandas

„No, jen počkej, až sem doleze Šiška, ta ti zase vysvětlí, co to je 20 Monsters“, povídám Jířovi, když jsme seděli u kamenného mužika na vrcholu Skříň v Labáku a čekali, až na nás naposledy mrkne očičko samospouště foťáku. Rukama s nateklýma bandaskama jsem pomalu balil lano a v duchu přemítal, na kolika vrcholech „Summitů Horoklubu“ už jsem si říkal : „Tenhle byl nejtěžší!“

Pro toho, kdo by náhodou nevěděl o jakých Summitech to vlastně píšu, krátce zopakuji historii téhle klubové soutěжки. Nápad na podobnou soutěž jsem měl v hlavě od podzimu 2008. Původně měla vzniknout jen Horoklubácká verze horolezecké „soutěže“ Seven Summits a měla být víc určená pro širší klubovou základnu, ale krásných věží je v Česku hodně, takže se pod laskavým dohledem Jíří a Letoše postupně počet věží rozšířil na 20. Soutěž samotná s pravidly a vybranými vrcholy byla vyhlášena v květnu 2009 v Mantaně č.5 pod názvem „The Best Summit Club“. Rok po vyhlášení soutěže si trofej tohoto výběrového klubu převzali Jířa, Letoš a Pája, kteří některé věže měli vylezené z dřívější doby a do zdolávání ostatních se vrhli s velikou vervou. Pouhé dva vrcholy do vybraných 20 chyběly Broňkovi a Šiše, asi třetinu vrcholů zdolali „mladí“ z kroužku

mládeže Martin Jech a Tomáš Hyksa. Tolik na úvod a hurá do Labáku.

Zatímco v roce 2009 se Šiše a mně podařilo vylézt osmnáct „Summitů“, v letošním ro-

ce byly zbylé dva zakleté. Do sbírky nám chyběla Skříň v Labáku a Zvon v Jizerkách. Kromě počasí a mojí směnné práce jsme taky potřebovali podporu nějakého dobrého lezce, protože do jediného Vlla vedoucího na Skříň (dvojnásobným stavěním a ručkováním v zářezu k hodinám) se mi nechtělo a ostatní cesty byly v obtížnosti na samé horní hranici mého lezeckého umění. Léto přešlo, babí léto se letos nějak nekonalo, a tak jsme na konci října odjeli

s mládeží do Arca s tím, že už asi „Summity“ nebudou. Jenže po návratu se nějak oteplilo a v pátek 5.11. v poledne odjely kompletní rodiny Bandasek a Šťastných směr Labák. Plán byl jednoduchý. Auto necháme v Arnolticích u převaděče mobilního operátora, fofrem seběhneme pod Vojtěcha, kde si budou holky s dětmi hrát, Jířa vyvede nějakou cestu a my si to dáme za ním. Zpočátku šlo všechno podle plánu. V Děčíně se ale zatáhlo a začalo drobně poprchávat. Statečně jsme pokračovali dál, zaparkovali a vydali se pod Vojtěcha. Tady začal plán mít drobné trhlinky. Nějak se mi v paměti setřela větší část cesty pod Vojtěcha a dlouhou dobu jsem Jířu podezíral, že jdeme nějaký tajný dálkový pochod. Po delší době jsme přeci jen poloviny rodin nechali v bivaku pod Vojtěchem a vyrazili pod Skříň. Dokonce si pamatuju, že Jířa říkal : „Tady za rohem.“ Bohužel pak taky říkal : „Minule to bylo o dost blíž!“, čímž mně zřejmě chtěl naznačit, že někdo Skříň kousek odstěhoval. Pak jsme viděli docela zajímavý úkaz. Údolím Labe se hnala clona deště, ale na nás ani nekáplo. To nás povzbudilo a po příchodu pod Skříň Jířa dokonce vesele konstatoval, že je údolní stěna mnohem sušší než obvykle, můžeme lézt cestu Tulák po hvězdách a hned se navázal.

Prvních pár metrů lezl docela v pohodě, za postupové jištění mu posloužily dvě břízky rostoucí v cestě. Došel pod převísek hustě obalený zeleným slizem a bujně porostlý vřesem a pod ním traverzoval doleva. Nedalo mně to a žertoval jsem, že se asi stane předsedou qakerské sekce, že si má svázat pár vřesů smycí a zajistit se, ale jak jsem tak sršel vtípem, zapomněl jsem se pořádně dívat, kudy Jířa leze, což způsobilo, že mě později smích přešel. Jirka cvaknul první kruh a se slovy „Tady je to takový jemnější“ zmizel kdesi za oblinou, dolezl druhý kruh a začal mě dobírat. Dolezl jsem ke slizu a zjistil, že nějak nedrží. Několikrát jsem se pokoušel traverzovat, ale hrozně to klouzalo, cítil jsem, jak si sliz patlám do obličeje i do vlasů (no vážně, nekecám) a nabíhají mi bandasky. Seshora se na mě sypaly drobné kvítky vřesu a lepily se na sliz, takže jsem dolezl na římsu pod kruhem s parádním hřbitovním věnečkem na pleši a docela vyšťavený. Následovalo to „jemnější“ místo. Rajbasy jsem potrénoval na plotnách v Arcu, cítil jsem se

dost jistý, ale v tomhle jemnějším místě jsem dlouho levitoval a hledal nepatrné chyty a důvěru v nohy. Samotný dolezl k druhému kruhu už byl snažší a vrátila se mi dobrá nálada, ale cesta hodnocená jako VIIc ještě neskončila. Jirka odlezl do soustavy děr a odštěpů a cestou rozružil nějakého netopýra, který pak vytrvale nadával celou dobu, co jsem stál na štandu a lezl za Jířou. Tahle část cesty byla chytů i stupů plná, bohužel mi tam tak nabíhaly bandasky, že jsem dolezl na vrchol opravdu z posledních sil. Podali jsme si s Jířou ruce a mě zase mrzelo, že jsem v době svých lezeckých začátků začal hned lézt na prvním a tím se de facto připravil o možnost lézt na druhém těžší cesty za některým z těch lepších lezců, protože bych dnes byl v lezecké technice někde jinde.

Podle plánu teď měl jeden z nás slanit a dojít pro holky, ale naštěstí si Maruška pamatovala to „za rohem“ líp než Jířa a přesně ve chvíli, kdy jsme se na vrcholu fotili, dorazily naše holky s dětmi za námi. Než Jirka slanil, tak Broník usnul v houpací síti a Šíša začala lézt.

Poprvé jsem jí slyšel brblat, když se jí nedařilo přebrat sliz a ve vřesu najít tu „parádní špičku vpravo“, jak říkal Jířa. U prvního kruhu se taky zdržela a posteskla si, že na plotnách v Arcu to taky bylo jemný, ale daleko víc položený. Dával jsem se seshora, jak se marně snaží najít jakýkoli chyt a trochu jí litoval a trochu cítil zadostiučinění. Přeci ta můra nepoleze líp, než já! Pak přišla docela dlouhá hádka s netopýrem a Šíša vylezla svůj 19. „Summit“. Pomalu a neznatelně

se sešeřilo, ale já to pořád nějak neregistroval, a tak jsem myslel, že ještě poleze Maruška. Naštěstí nejela lézt, protože než jsme se sbalili a vydali na zpáteční cestu, začalo se stmívat. Když jsme došli pod Vojtěcha, už byla slušná tma. Hrábnuj do vrchlíku batohu pro čelovku, ale ouvej – instruktore, instruktore, krémem na opalování si na cestu neposvítíš. S jedním Jířovo světlem jsme se vydali na parádní noční bojovku s dětmi za krkem a těžkými bágly na zádech. Broník ukazoval do hluboké tmy lesa a volal ouba, ouba, Fíla recitoval básničku a my se vraceli domů unavení, ale spokojení.

Někdo by kvůli jedné cestě do Labáku možná nejel, možná by namítl, že nějaký Summit přeci není tak důležitý. Ale co slabě hřející podzimní slunce. Závěje listů pod nohama. Vybarvené stromy. Rychlé stmívání. Tajemné zvuky lesa. Lezení s kamarádama. Stálo to za to? No jasně, že jo!

Broněk

Zveme všechny členy HOROkroužku mládeže HOROKLUBU

v Kadani i v Chomutově, také dospělé členy Horoklubu se svými dětmi, které jsou schopné si vylézt (s dopomocí) alespoň k 1. nýtu na stěně pro Mikulášskou sladkou odměnu na

**V úterý 7. 12. 2010
od 17.00 do 19.00
hod.**

**Mikulášskou stěnu
„Horoklubu“.**

Stěna bude ozdobena, připravena, ověšena vším sladkým, co Mikuláš přinese. Mikuláš s čertem a andělem přislíbili účast a stoprocentně přijdou. Děti, těšte se, nějaké dobroty přinesou, někoho odnesou!

ODDÍLOVÁ SCHŮZE

Další schůze výkonného výboru se uskuteční v Chomutově v restauraci U Kocoura a to první pondělí v měsíci, tedy 6.12.2010 od 18.30hod.

Na schůzi jsou zváni i ostatní členové oddílu!

Z chorých mozků:

"Po téhle cestě napíšu knihu Ze života druholezce," prohlásil Tommy poté, co na prvním zapytlil plotnový rajbas za 5a na plotnách v oblasti Baone v Arcu.

Jirkov— Malé Žernoseky—Jirkov

aneb co člověk udělá z nudy

17. 10. 2010

Martin Jech

Již mnohokrát jsem přemýšlel, co mě vede k tomu, že se jednou za čas zvednu a udělám nějakou nepochopitelnou kravinu. Na začátku to byl "Prvosjezd Jedláku na čemkoliv", pak jsem zcela spontánně na kole vyrazil do Krušných hor a ujel 100km a během celého roku bylo takovýchto "výletů" mnohem více, ale nestojí za větší zmínku. Bohužel jsem zatím nepochopil, co mne k tomu vede. Poslední věc, která mi dlouho nahlodávala mozek, byla jízda Jirkov- Velké Žernoseky. Tento nápad se zrodil kdysi na konci prázdnin a od pouhé myšlenky se za pár dní dospělo k perfektnímu plánu. Plán byl následující: 1. den) Dojet do Velkých Žernosek za Matějem Štastným. 2. den) S Matějem vyjet na horu Říp (kam čirou náhodou Radek Jaroš zatím nevystoupil a tím pádem bychom měli vů-

či němu prvenství). 3. den) Návrat domů. Cesta z Jirkova je 65km dlouhá a po obstarání mapy atd. jsem mohl vyrazit. Cesta uběhla rychle až na menší bloudění. S Matějem jsme si zajeli několik bloudivých kilometrů okolo Žernosek a po návratu k Matějovi domů se stalo něco, co jsem neočekával. Plán byl ve středu vyrazit, ve čtvrtek na Říp, v pátek domů a o víkendu do skal. Při plánování jsem věděl, že Jířa do skal v týdnu nejezdí a tím pádem se nemusím bát překvapení. Jako naschvál Jířa ve středu večer zavolal, že ve čtvrtek jede do Labáku a má volná místa. No co. Říp počká. Hned druhý den ráno vstávám v 6:00, abych v 7:00 už seděl na kole a do Jirkova se dostal včas. Byli jsme domluveni na jedenáctou, což mi dávalo malou časovou rezervu. Plán byl jasný. Před desátou v Jirkově. Poměrně snadno překonávám 12% stoupání v Dřevcích a také to, co bylo předtím a už sjíždím směrem na Červený újezd, Měrunice, Kozly, Bělušice... Bohužel ve vesničce zvané Volevčice odbočím místo na Polerady na Počerady a už se to se mnou veze. Nedostávám se k Mostu, ale k Postoloprtnům na žateckou 30km od Chomutova. Zcela vyčerpan po celkových čtyřech a půl hodinách jízdy dojíždím do Jirkova a jsem rád, že to mám za sebou. Naštěstí Jířa kvůli počasí přehodil Labák na pátek, tak mohu zbytek dne regenerovat. Na tachometru mám 163km, což je na mé poměry na dva dny slušné. Teď se ale konečně dostávám k tomu, o čem jsem chtěl ze začátku tento článek psát. Již ze začátku to musím svěřit na svoji spolužačku, která mne vyhecovala. Možná si někdo bude myslet, že když se mě s údivem zeptá "A to jsi těch 140km jel v jeden den?", ale když jí odpovím, že to bylo ve dvou dnech a rázem se uklidní a odvětví "Tak to jo.", že to není hecování, ale ať si každý říká co chce, já to беру jako hec. Celý týden (11-17.10.2010) mě nahlodávala myšlenka ujet tuto trasu za jediný den. Za celý týden jsem měl ujet jen 35km a cítil jsem, že je to velmi málo. O víkendu nám počasí moc nepřálo a tak se nikam do skal nejelo. To ale dávalo místo mé myšlence. Nejdřív jsem myslel, že to pojedou v sobotu. Chtěl jsem vyjet v

šest ráno, ale když se v pět ráno budím a vidím, že prší, tak znovu ulehám a nechávám Žernoseky u ledu. V ten samý den jsem chtěl vyrazit někam alespoň na 25km s Tomem Hyksou. Počasí zase nepřeje, a tak zůstáváme v pohodlí domova. Předpověď na neděli je velmi dobrá a pořád mám větší a větší odhodlání se do toho pustit. Vstávám v 6:00 a řádně nabalený se v 7:25 vydávám na cestu. Prvních 35km bojuji sám se sebou, protože je zima, silnice je pořád mokrá, tím pádem bych mohl oblečení na sobě ždímat. Po překonání počáteční krize svižným tempem vyjždím největší kopce a už pouze klesám. Do Žernosek přijíždím po dvou hodinách a čtyřiceti minutách. Následně jednu hodinu a pětáctičet minut koukám na fotbal, čekám na přívoz a nakupuji pití na cestu zpět. Tento odpočinek byl důležitý, protože cesta zpět je mnohem náročnější. Vyrážím na cestu zpět a cítím se mnohem lépe, protože vím, že to prostě ujet musím a to mne žene dopředu. Zítra jdu přeci do školy. Teď není zima, ale je pro změnu vedro. A pořádný. Po nějaké době dorážím k dlouhému vytrvalostnímu kopci a následně ke kopečku s 12% stoupáním. Dalo mi to zabrat, ale ani jednou za tuto trasu jsem nepřeřadil na "převod zoufalců". Na hřebeni je krásný výhled, ale nezdržuji se tím. Dále klesám k Červenému újezdu, Měrunicím atd. Jak se říká: "Jen blbec udělá stejnou chybu 2x". Tentokrát ve Volevčicích odbočím dobře. Už mám ujetu okolo 100km a jen čekám, kdy na mě přijde krize. Pořád očekávám krizi a ta nepřichází. Už si říkám, že to dám bez krize, ale spletl jsem se. Asi 15km před Jirkovem na mne padne únava, nebaví mě to a chci k mamince. Víím, kolik mi zbývá, a tak to nevzdávám. Za dvacet minut jsem doma. Na tachometru je 130km a 5:47:32 (čas). Jsem rád, že jsem přežil a samozřejmě to dojel. Pozdní obědek mi po tom výkonu opravdu chutná. Hned po té jízdě jsem se zapřísáhl, že už nic takového neudělám, ale už mě to nějak pustilo a šel bych do toho znovu. Asi jsem opravdu blázen.

Martin

Také zveme mládež Horoklubu na

„ Vánoční stěnu „ Horoklubu „

v úterý 21.12.2010 - od 17.00 do 19.00 hod.

Tato akce bude opět ve znamení recesních soutěží a soubojů v disciplínách, kde se bez horolezecké průpravy neobejdete. Humor, recese a legrace. K léty osvědčeným soutěžím přidáme nové neotřepané a pro vás překvapující. Budete čubrnět.

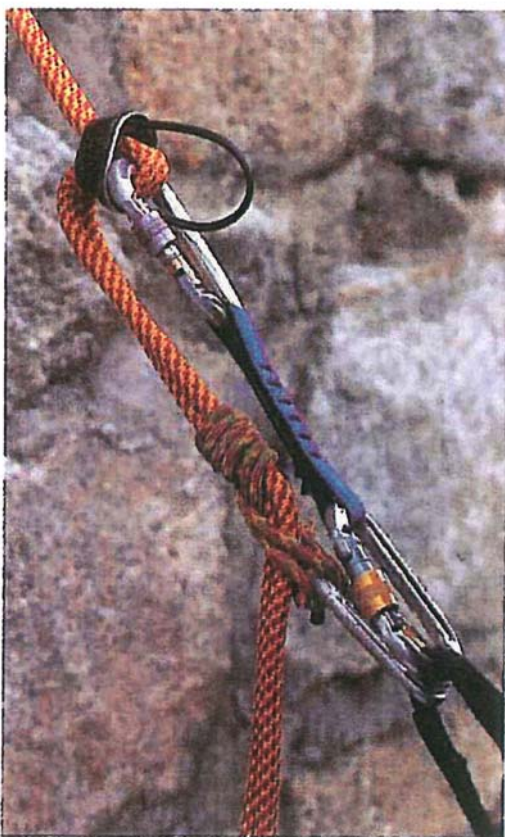
Spolu s dětmi a horomládeží zveme i dospělé lezce, budeme potřebovat jističe a pomocníky na mnoha disciplínách. Doufám, že do té doby na tuto akci postavíme a zprovozníme pod střechou tzv. LANOVÉ CENTRUM (pouze pro Horoklub a pod naším dohledem !!).

SLAŇOVÁNÍ JEDNOTLIVCE

Následující metoda slaňování je vhodná pro většinu případů při plánovaném i nouzovém slanění.

- Žádné zvláštní vybavení není potřeba, postačí výstroj, kterou si normálně berete na túru. Prodlužovací smyčka (expreska) má dvě karabiny se šroubovacím zámkem – jednu přicvaknete k úvazku a druhou, což bývá HMS karabina, připevníte lano ke slaňovací pomůcce.
- Přesvědčte se, zda volný konec lana, který ovládáte, jde směrem dolů od slaňovací pomůcky. Uvažte francouzský prusík a přicvakněte jej na slaňovací oko úvazku pod expresku další karabinou se šroubovacím zámkem.
- Prusík držte při slaňování mírně povolený a utáhněte ho, až budete chtít zastavit. Lano nechte viset mezi nohama, abyste ho mohli snadno ovládat jednou rukou.

Slaňovací oko úvazku

Zamykání jisticího systému

Podobá se zamčení púllodáku s tím rozdílem, že uzly vážeme na zadní část karabiny proti zámku. Tento typ zamykání a následného uvolnění je třeba předem dobře nacvičit.

Výsledný produkt by měl mít smyčku s dvojitým uzlem, jak je patrné z obrázku.

